

Chương 11

Cánh cửa vào một thế giới bí ẩn, vô cùng hấp dẫn bỗng mở toang từ ngày tôi gặp chị Hằng. Tâm hồn gã trai mười bảy mê lịm đi trong khu vườn ngọt ngào tình ái. Cơ thể thì bị đốt cháy trong niềm đam mê. Nhiều buổi chiều, người tôi như sốt khi mong ngóng chị, chốc chốc tôi lại đứng lên thành bể nước xem cánh cửa gỗ cũ kỹ ấy có mở không.

Giờ tôi mới hiểu sao phụ nữ được gọi phái đẹp. Ước gì tôi là họa sĩ để ghi lại được vẻ đẹp ấy. Một lần tôi nắn nì chị xoa tóc, ngòi khóa thân để tôi ngắm. Chị đỏ mặt cười, lắc đầu quây quây.

“Em biết hết rồi, còn xấu hờ!”

“Úi, lúc đây khác!”

Nói vậy nhưng chị cũng đứng dậy, với chiếc lược ở cột nhà, xoa tóc chải. Xong, chị chậm chậm cởi bỏ quần áo. Suối tóc đen óng ánh chảy dài quá khoe chân trên cơ thể trắng muốt. Tư thế tuyệt đẹp khi chị đưa tay, vén tóc sang bên. Vẻ đẹp nữ giới được phô bày trọn vẹn nhất trong khoảnh khắc ấy. Chị Hằng ngồi xuống giường, hướng ra cửa sổ, hai tay đặt trên lòng rồi quay sang mỉm cười hỏi:

“Được chưa?”

“Đẹp quá!”

Tôi sung sướng gật đầu. Ánh sáng chênh chếch tôn lên đường nét đầy đặn. Mái tóc dài vén một bên uốn theo đường cong cơ thể, êm đềm bao bọc, che khuất phần nào. Tôi ngồi xuống góc nhà, lặng lẽ chiêm ngưỡng vẻ đẹp ấy, lòng thanh thản lạ. Từ cái nền đất màu nâu thâm mát lạnh dưới chân, bức vách đất trộn rơm màu vàng rạn nứt, chiếc giường gỗ màu cánh gián, ánh sáng âm thầm tranh tối tranh sáng, tất cả tạo nên một bức tranh giản dị, tuyệt đẹp. Thực mà như mơ.

Chị Hằng hơi mỉm cười, có lẽ chị thấy dễ chịu với sự tán thưởng chân thành. Chị ngồi yên, nhìn ra sân, ánh mắt thăm thẳm. Mảnh vườn đầy lá khô như mang nổi cô quạnh vào đôi mắt. Sao một người phụ nữ đẹp nhường ấy lại sống một mình và buồn bã thế kia? Tôi muốn biết về cuộc đời chị, muốn hiểu những trải nghiệm chị đã đi qua... Có lẽ đúng vào thời điểm ấy, lần đầu tiên tôi mới hiểu thế nào là tình yêu. Từ ngày gặp nhau, tôi bị cuốn đi bởi một cơn lốc. Sau những giây phút nóng bỏng, tôi lạc vào một xứ sở êm đềm kỳ diệu. Vào lúc tĩnh

lặng hiềm hoi này, tôi mới cảm nhận được hết vẻ đẹp nơi chị, mới nghe thấy được sự rung cảm thấm sâu trong mình.

Chúng tôi như vậy hồi lâu. Người phụ nữ đang chìm trong tâm thức mêh mang. Chị đang tiếc nuối quá khứ hay phân vân trước tương lai?

Chị Hằng quay lại, chột tỉnh, đôi mắt long lanh nước mắt.

“Sao chị khóc?”

Tôi thảng thốt, lòng nhói đau. Tình cảm người đàn ông trưởng thành trởi dậy. Tôi muốn che chở, bảo vệ người phụ nữ của mình khỏi những đau khổ cuộc đời. Tôi vuốt tóc chị, suôi tóc sóng sánh ánh sáng khi chuyển động. Tôi ôm chị, người phụ nữ trở nên nhỏ bé trong vòng tay.

“Không sao!” Chị lắc đầu, gạt nước mắt. “Nếu xa nhau... Tuấn có nhớ chị không?”

Tôi gạt đầu, nghĩ chỉ là một câu hỏi giả định, chẳng hề thắc mắc sao chị hỏi vậy.

“Sao chị sống một mình?”

“Ừ, chị cũng muốn em biết, vì...” Chị ngưng lại giữa câu rồi hướng ra ngoài. Con gió đi qua khiến cả khu vườn xao động với những mảng nắng. Lá khô cựa mình, cọ vào nhau xào xạc, cuộn tròn lăn lách tách trên nền gạch. Âm thanh khẽ khàng làm lòng người lắng lại, dần trôi về miền tâm thức xa vắng. Hôm ấy tôi đã được nghe về cuộc đời chị.

Nhà chị ở Hải Phòng, bố mẹ chỉ có hai con gái. Bố làm nghề may, mẹ lo chuyện sổ sách và nội trợ. Cuộc sống êm đềm, bố mẹ chị sinh ra là để cho nhau, cả đời chẳng hề to tiếng. Hàng xóm ở đây sống hòa thuận, trẻ con các nhà chơi với nhau rất thân. Khá xinh nên khi mười sáu, mười bảy, chị đã có nhiều người để ý, nhà tôi nào cũng có bạn trai. Thuở ấy chị vô tư lắm, chỉ thấy vui vì có nhiều bạn. Chị đã tưởng cuộc đời là vô lo, là nhẹ tênh như thế mãi.

Mọi thứ bỗng đảo lộn khi chị học năm thứ ba trường trung cấp y Hải Phòng. Một ngày, có một lũ xăm trổ đầy mình kéo tới. Chúng đứng, ngồi lố nhố đầy con ngõ nhỏ. Tất cả đều bất ngờ khi một gã đàn ông chừng ba mươi bước vào nhà chị. Mẹ vội kéo hai con gái vào phòng trong.

Chẳng rào đón trước sau gì, gã đàn ông nói với bố là xin được cưới chị làm vợ. Gã nhắc tên chị như thể đã biết từ lâu. Thấy thế, chị tức nghẹn thở. Mặc cho mẹ ngăn, chị bước ra hỏi:

“Anh là loại người gì mà đi hỏi vợ như ăn cướp thế? Tôi chưa bao giờ gặp anh, tôi không biết anh là ai và sẽ không bao giờ lấy một kẻ như anh!”

“Hằng sẽ phải lấy tôi!” Gã tuyên bố lạnh tanh rồi bỏ đi.

Đến và đi có mấy phút mà gã làm cả nhà choáng váng.

Chị như bị giam lỏng từ ngày ấy. Ở ngõ hay trước cổng trường chị học lúc nào cũng có mấy kẻ lạ mặt vờ. Các bạn trai chị cũng lảng dần.

Sau này mẹ chị tìm hiểu thì biết đây là Hùng Càng, kẻ đứng đầu dân anh chị ở cảng Hải Phòng. Hằng ngày chị đi học qua đây. Cứ vài ngày một lần, Hùng Càng tới biểu bố mẹ chị khi thì đường, sữa, bánh kẹo, lúc thì sâm, nhung. Bố mẹ chị từ chối nhưng gã chai mặt, ngồi lì đến khi các cụ nhận mới thôi. Chị tức điên mà không thể đuổi được con người trơ trên ấy. Trước mặt gã, chị mang quà cho lũ trẻ con hàng xóm, nhưng gã mặc kệ, vẫn xuất hiện đều đặn với khuôn mặt bằng đá và những túi quà. Bọn trẻ con thấy Hùng Càng là rủ nhau tới chò ngoài cửa.

Sau khi chị tốt nghiệp, Hùng Càng trở nên quyết liệt hơn. Gã dọa bỏ lựu đạn vào nhà nếu chị bỏ trốn. Bố mẹ chị đã tính bí mật bán nhà, chuyển vào Sài Gòn nhưng việc ấy rất khó vì người của gã luôn bám dai như đĩa. Bố mẹ bảo một mình chị vào sống với bà dì ở Sài Gòn nhưng chị không dám, sợ gã làm liều với bố mẹ và em gái khi chị đi rồi. Làm đơn ra công an nhưng họ nói không thể làm gì, vì thực ra Hùng Càng cũng chỉ dọa dẫm mà chưa phạm luật.

Về sau này chị mới biết là gã có quan hệ đặc biệt với chính quyền.

Chị xin việc nhưng không đâu dám nhận. Họ ngại khi thấy lúc nào cũng có những kẻ vật vờ bám theo chị. Bố chị là một người hiền lành, cả đời không va chạm với ai. Sự việc khiến ông rất căng thẳng. Sau những cố gắng không có kết quả, ông cũng mệt mỏi. Ông nói có lẽ chị nên chấp thuận lấy Hùng Càng. Theo ông, một kẻ rắn mặt như thế sẽ không bao giờ từ bỏ ý định. Chị tủi thân, trách bố là người nhu nhược, yếu đuối nên mới khuyên chị như vậy.

Đã nhiều lần chị đã gào lên với gã là chị thà chết chứ không lấy gã, gã là kẻ bất nhân, đã làm hỏng cuộc sống của chị và gia đình. Một lần, chị đã bật khóc khi nói điều ấy. Lần đầu tiên trên khuôn mặt vốn trơ lạnh như đá thoáng có vẻ buồn. Gã bảo:

“Hằng nói đúng nhưng chẳng ích gì đâu. Tôi đã quá sạn với đời rồi. Tôi đã làm Hằng khổ nhiều nhưng Hằng nên bằng lòng lấy tôi đi. Tôi sẽ làm Hằng vui,

làm Hằng sung sướng. Còn nếu Hằng nhất định từ chối thì...” Gã rút ra quả lựu đạn. “Tôi sẽ chết cùng Hằng!”

Mọi người trong nhà chết lặng. Cái mặt lì lợm muôn thừa cùng với những chuyện đã nghe trước đây khiến chị nghĩ là gã không dọa. Chị sợ run bắn người.

“Nghĩ kỹ đi, mai tôi lại.” Gã nói cộc lốc rồi bước ra khỏi nhà, không thèm chào bố mẹ chị.

Đêm ấy, cả nhà thức trắng. Mọi chuyện diễn ra phi lý mà không thể làm gì. Chị đã nghĩ đến chuyện liều chết với gã. Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, thấy bố mẹ và em gái có thể liên lụy, cuối cùng chị tặc lưỡi chấp nhận. Mọi cánh cửa đã đóng sập từ ngày ấy. Ước mơ, dự định tương lai... mọi thứ thành vô nghĩa. Nhiều đêm chị khóc, căm thù con người ấy ghê gớm.

Sau đám cưới, nhiều lần chị vẫn định làm liều, để trả thù, để phá tung cái điều phi lý tự dung ở đâu áp đặt vào đời mình. Nhưng rồi, chị đã bất lực thừa nhận mình không thể làm được điều ấy. Dù sao thì đây cũng không phải là kẻ thù, mà chỉ là một kẻ si tình, do thất học, thô thiển mà hành xử như vậy.

Hùng Càng là anh cả của một gia đình đông con. Sau khi bố mất, gã buộc phải bỏ học vào cuối cấp hai để lao động kiếm tiền. Có lẽ môi trường lao động khắc nghiệt và sự nhần tâm trong cái tầng lớp đáy của xã hội đã tạo nên con người ấy. Gã yêu chiều vợ hết mực nhưng luôn sợ chị có tình cảm với người khác. Thời gian cũng làm chị cảm động phần nào, con người ta suy cho cùng đều là sản phẩm của hoàn cảnh. Có lần tỉnh giấc, chị thấy gã ngồi ngắm vợ. Chị nằm yên như ngủ. Gã tới bên, vuốt ve tóc chị hồi lâu. Chị chợt thấy thương, biết là gã luôn và mong có con lắm. Gã đã chạy chữa nhiều nhưng không có kết quả.

Sau mấy năm, chị như phát điên, không chịu được nữa cuộc sống tù túng, quanh năm ngày tháng chỉ loanh quanh với dân dao búa. Chị muốn có công việc, có một cuộc sống như bao người, muốn sống ở nơi khác ở Hải Phòng đi đâu chị cũng cảm thấy những ánh mắt dè chừng. Dường như ai cũng biết chị là vợ Hùng Càng.

Gã phản đối. Chị giải thích với gã rằng hạnh phúc phải là sự mãn nguyện tinh thần. Bản thân gã cũng nên tìm một công việc khác, một cuộc sống thanh bình, có hậu. Chị chỉ ra nhưng tấm gương tù tội của bao kẻ trong giới của gã nhưng chẳng ăn thua. Quẫn quá chị dọa trốn hoặc tự tử. Cuối cùng thì gã đồng ý. Gã sợ chị làm thật và có lẽ gã cũng nhìn thấy sự sa sút của chị. Có mấy năm mà chị đã vật vờ như người mất hồn.

Cuộc sống dễ chịu hơn sau khi chị thuê được nhà ở Hà Nội, còn gã thì đi lại giữa hai thành phố. Chị muốn làm nghề đã học nhưng bằng trung cấp khó xin việc chị lại chẳng quen biết nhiều. Chị muốn học tiếp lên đại học. Trong thời

gian luyện thi, chị xin được vào làm hợp đồng ở một cửa hàng ăn uống mật dịch. Đi làm chưa đầy một tháng thì Hùng Cảnh xuất hiện nồng nặc mùi rượu. Lúc ấy trời nhập nhoạng, chị đang nói chuyện với anh cửa hàng trưởng ở ngoài sân, một cuộc nói chuyện hết sức thông thường nơi công cộng, nơi có nhiều khách hàng uống bia. Bản tính hung đồ, lại đang say khiến gã hành động bất lường. Chẳng nói chẳng rằng, gã xông vào túm cổ anh cửa hàng trưởng, cúi đầu, đập lên người anh ấy. Chị hét ầm, cố kéo gã. Mọi người không hiểu đầu cua tai nheo ra sao, ai cũng đoán là hai người có mâu thuẫn từ trước, không ai dám can.

Bảo vệ cửa hàng là một ông sắp về hưu, lẻo khoẻo, chẳng làm được gì, cứ ú ớ chạy quanh. Đập được mấy cái lên người anh kia, Hùng Cảnh cũng mềm người để chị giăng ra. Anh cửa hàng trưởng, không biết sao mình bị đánh, người ướt sũng bia, lồm còm ngồi dậy, đeo lại cặp kính cận, làm bầm chửi. Gã liền phóng chân khiến anh đập gáy vào bậc lên xuống. Mọi người cuống quýt đưa nạn nhân đi cấp cứu nhưng mắt của con người xấu số ấy đã trợn trừng đờ dại. Người chị lạnh toát, hiểu rằng anh ấy đã chết. Trong lúc nhón nháo, gã bảo chị về sắp đồ, sẽ có người đến đón, nói rồi gã lẩn vào đám đông. Khi ấy, trời đã tối hẳn. Chị không về mà đến nhà bà bác, nơi Hùng Cảnh chưa đến bao giờ. Sau khi gã bị bắt, chị chuyển đến đây.

Kể xong, chị như định nói điều gì nhưng thôi, những giọt nước mắt chảy dài trên má. Tôi vụng về chẳng biết an ủi thế nào, chỉ ôm xiết chị trong vòng tay. Một lát, chị lùa ngón tay vào mái tóc tôi, thủ thủ:

“Tuấn có cặp mắt sáng và vàng trán cao... tương lai của em sẽ tốt lắm!”

Tôi sung sướng cảm nhận sự âu yếm êm đềm ấy.